

Reivindiquen el llegat de la paisatgista Carme Gandia

El seu nét treballa en la catalogació de l'obra de l'artista, molt vinculada a la Garrotxa, pensant en un llibre i una exposició

De formació autodidacta, fins als anys setanta no va dedicar-se al seu art

Entre 1946 i finals dels anys noranta va participar en més d'una vintena d'exposicions i va vendre centenars de quadres –paisatges i natures mortes, principalment– d'un realisme pulcre i minuciós que eludia el cromo, però de les facultats creatives de Carme Gandia (Barcelona, 1923-Olot, 2001) no n'ha quedat a penes més record que el que en guarda la família. Per al seu nét, el també pintor Miquel Cazaña i principal impulsor de la recuperació del seu llegat, les raons d'aquesta marginació són prou clares: Carme Gandia va començar a pintar en una època poc propícia a la projecció pública de les dones, i menys si es tractava, com era el cas, d'una modesta mestressa de casa que havia hagut d'abandonar l'escola als 13 anys, amb l'esclat de la Guerra Civil, i que arrossegava una sordesa progressiva a conseqüència d'un xarampió contret en la infància.

Per Miquel Cazaña, no hi ha dubte que Carme Gandia és una pintora d'una “qualitat tècnica fora del comú” que mereix ser valorada al costat dels grans paisatgistes catalans, com ara Joaquim Vayreda, Elias Garralda o Ramon Martí i Alsina. Les 200 obres de la seva àvia que ha aconseguit catalogar fins ara (calcula que encara en localitzarà un centenar més) assegura que avalen aquesta opinió, que sustenta, a més, en la delicada sensibilitat de la pintora per copsar les atmosferes i els matisos de la llum. “La qualitat de les obres que vaig trobant i el vincle emocional que sempre m'unirà a ella m'animen a continuar la recerca”, assegura Cazaña, que ha creat un lloc web i una pàgina de facebook per difondre l'art de la seva àvia i, al mateix temps, contactar amb els col·leccionistes que en conservin obra mentre prepara amb la família un llibre i una exposició commemorativa.

De jove, Carme Gandia s'havia dedicat al dibuix de moda i a la pintura de miniatures i de reproduccions d'obres mestres dels artistes que més admirava, des de Leonardo a Rubens i, sobretot, Goya. D'aquesta etapa imitativa destaca la còpia detallada que va fer, l'any 1946, de La vicaria, de Marià Fortuny. De mica en mica, aniria adquirint un estil propi, caracteritzat per un realisme suggestiu, sovint en pintures de gran format com el Port del Rellotge de Barcelona, de finals dels setanta. Però l'exigència amb què abordava cada un dels quadres, unida al desinterès per la notorietat i la dedicació als seus quatre fills, van apartar-la dels circuits comercials.

Curiosament va ser l'estímul del seu marit, Jaume Llagostera, que l'ajudaria a superar les limitacions de la sordesa en la relació amb els galeristes, el que va animar-la a consagrar-se de ple a la pintura a finals dels setanta. Ell amb la càmera fotogràfica i ella amb els estris de pintura, junts recorrerien de cap a cap la Garrotxa, el Pla de l'Estany i la Costa Brava buscant motius d'inspiració. Va ser arran d'aquestes expedicions que van decidir establir-se, l'any 1986, a Sant Esteve d'en Bas, on la parella moriria l'estiu del 2001, amb només unes hores de diferència.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-11-2015 Pàgina 19

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/914024-reivindiquen-el-llegat-de-la-paisatgista-carme-gandia.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui